

כמי שלא התקדשה לו כלל, והיא מותרת לאביו, כאילו מעולם היא לא היתה כלתו, וכן היא מותרת לשאר קרוביו.

אבל אם בחיי בעלה לא מיאנה בו, ורק לאחר מותו היא מיאנה **ביבם** — הרי היא **אסורה לאביו**.

אלמא, מוכח מכאן, שבמקום יבום אסרו חכמים את הממאנת על אביו של בעלה, שלא יחשב הדבר כאילו נעקרו קידושיה למפרע, היות **ובשעת נפילה** ליבום היא **נראית** בעיני האנשים **ככלתו**.

והיינו, כל עוד בעלה חי, ורואים אנשים שהוא נשוי לאשה קטנה, אין נישואיה נראים בעיני האנשים כנשואין גמורים, ואם היא ממאנת ויוצאת בלא גט, ואביו לוקח אותה — אין זה נראה בעיני האנשים כמי שלוקח את כלתו.

אבל משעה שמת הבעל, ולא מיאנה בו, והרי היא נופלת ליבום מכח נשואיו, ואסורה לשוק ללא חליצה, נראה לאנשים שהועילו נישואיו באשה זו כאילו הם נשואין גמורים, כיון שלא יצאה ממנו במיאון בחייו.

ולכן, בשעת נפילה רואים אותה האנשים ככלתו של אביו.

וגם אם עתה, לאחר נפילתה ליבום, תמאן בנשואי בעלה, ואכן ייעקרו קידושיה למפרע, אין הדבר נראה כן בעיני האנשים.

ולכן אסרו על אבי בעלה לקחתה, כיון שעתה היא נראית ככלתו.

הכא נמי, כשנופלת ליבום קטנה, שהיא ערוה ליבם, יחד עם צרתה — הרי גם אם עתה תמאן הקטנה, ותעקור בכך את נישואיה לבעל למפרע, ואליאב דאמת אכן לא היתה צרתה צרת ערוה בשעת נפילה —

בכל זאת, אסורה הצרה להתייבם, כדין צרת ערוה שאינה מתייבמת.

כי היות ולא מיאנה מחיים, ונפלה יחד עם צרתה ליבום, ומיאנה רק לאחר מיתת בעלה ונפילתה ליבום —

בשעת נפילה היא **נראית** כלפי האנשים **כצרת בתו**, ושוב אין לה היתר נוכחו שהיא נראית אז כלפי האנשים ככלתו של אביו, ששוב אין לה היתר].

ועתה מביאה הגמרא מחלוקת בין רב ושמואל, אם היו שני יבמים, ומיאנה היבמה הקטנה רק באחד מהם —

אמר רב: מיאנה ביבם זה — **אסורה** גם ליבם זה. דהיינו, מיאון באחד היבמים אוסרת אותה על כולם. וטעמו של דבר —

מידוי, כמו דהוה איבמה **בעלת הגט**.

יבמה שקיבלה גט מאחד האחים, הרי היא נפסלת ליבום, מדרבנן, על כל האחים, וכמותה נפסלת הממאנת באחד היבמים — על כל האחים.

יבמה "**בעלת הגט**", שקיבלה גט מאחד האחים, **לאו**, הלא **כיון דאיתפרא לה לחד**

עליו אמוראי בתראי, אלא הוא חבירו של רבי יוחנן. כן מבואר במלחמות לרמב"ן, והגירסא במאור ובמלחמות היא רבי הושעיא.